

מ"ת 12971/10/15 - מדינת ישראל נגד ש ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 אוקטובר 2015

מ"ת 12971-10-15 מדינת ישראל נ'

ד(עציר)

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

ש ד (עציר)

המשיבים

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד יהונתן גנץ

ב"כ המשיב, עו"ד ענבר קינן

המשיב - הובא באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הצדדים מסכימים בדבר קיומן של ראיות לכאורה לעובדות בכתב האישום. כתב האישום תוקן במובן הוראות החוק עובר לדיון היום.

הצדדים מסכימים על הפסקת ההליכים וגם על אישפוזו של המשיב לפי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש. המחלוקת היחידה נוגעת למשך האישפוז המירבי.

בשאלת משך האישפוז, התקבלו מספר החלטות שונות של בתי המשפט המחוזיים השונים, כל צד הפנה להחלטה התומכת בעמדתו. מקובלת עלי עמדת הסנגורית כי נתון שיקול דעת לביהמ"ש בקביעת משך האישפוז המירבי. עם זאת, בשיקול דעת זה יש מקום לעשות שימוש כאשר קיים חוסר הלימה בין נסיבות האירוע והעובדות בכתב האישום, לבין נסיבותיו של המשיב.

חוסר ההלימה צריך להיבחן במובן טיפולי להבדיל מקביעה עונשית.

עמוד 1

קביעת משך אישפוז מירבי איננה בבחינת ענישה והשיקולים העומדים בבסיס קביעה זו שונים מאוד מהשיקולים הנבחנים בעת קביעת עונש מאסר.

עמדת ביהמ"ש המחוזי, כפי שהובעה על ידי כב' השופטת וינשטיין, מפרטת ומתאימה חשיבות שיקול הדעת, אולם גם באותו עניין נעשה שימוש בקיצור משך האישפוז המירבי, מקום שהעונש הקבוע לצד העבירות בחוק הוא עונש של שנים רבות, הרבה מעבר למתאם בין העבירות לבין הנסיבות.

אין זה המקרה שבפני. משך האישפוז המירבי לפי העבירה הקבועה בחוק, עומד על 5 שנים. עוד יש להעיר כי הדיון והויכוח בין הצדדים הוא תיאורתי במידה רבה, שכן אין בקביעת משך אישפוז מירבי, כדי למנוע בחינה על ידי הפסיכיאטר המחוזי והפסקת האישפוז, ככל שמצבו הנפשי של המשיב מאפשר שחרור שכזה.

הניסיון והמציאות מלמדים על כך שבמרבית המקרים מופסק האישפוז עם ההטבה במצבו של הנאשם, פרק זמן קצר בהרבה מהתקופות שנקצבות מאז התיקון לחוק.

בדעות החלוקות אני מצרפת דעתי לנימוקים עליהם עמד כב' השופט קרא בהחלטה אליה הפנה ב"כ המבקשת והנימוקים המפורטים שנכתבו בהחלטתו של כב' השופט מלמד, בבימ"ש שלום זה.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 186 לחוק העונשין, מדובר בפרק זמן מירבי של 5 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית ולעו"ד מיטל סטי, ממפלג תביעות ת"א, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

תשומת לב הפסיכיאטר המחוזי לכך שהמשיב מטופל בשגרה, בבית חולים "גהה".

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ו, 29/10/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת